

Sygn. akt II A Ka 140/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 maja 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Apelacyjnego Zbigniew Kapiński

Sędziowie: Sądu Apelacyjnego Ewa Leszczyńska-Furtak (spr.)

Sądu Okręgowego (del.) Paweł Dobosz

Protokolant: st. sekr. sąd. Katarzyna Rucińska

przy udziale prokuratora Elżbieta Mizio-Okoń

po rozpoznaniu w dniu 6 maja 2021 r.

sprawy W. K. , urodz. (...) w N., syna M. i M. z domu Ł.,

oskarżonego z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk zw. z art. 11 § 2 kk i inne

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego i prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 12 lutego 2020 r., sygn. akt V K 146/18

I. wyrok w zaskarżonej części wobec oskarżonego W. K. zmienia w ten sposób, że:

- uchyla zawarte w punkcie IX (dziewiątym) orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wykonania łącznej kary pozbawienia wolności;

- uchyla zawarte w punkcie VIII (ósmym) orzeczenie o karze łącznej grzywny;

- za podstawę skazania i wymiaru kary za czyny przypisane oskarżonemu w punkcie VII (siódmym), w podpunktach a, b i c, przyjmuje na podstawie art. 4 § 1 kk, wskazane tam przepisy kodeksu karnego w stanie prawnym obowiązującym przed zmianą wprowadzoną z dniem 1 lipca 2015 r. (Dz.U. 2015/396 art. 1);

- obniża wysokość stawki dziennej kar grzywny orzeczonych w punkcie VII (siódmym), w podpunktach b i c do kwoty 10 (dziesięciu) złotych;

- w punkcie VIII (ósmym) za podstawę orzeczenia kary łącznej pozbawienia wolności przyjmuje na podstawie art. 4 § 1 kk, przepisy art. 85 kk i art. 86 § 1 kk w stanie prawnym obowiązującym przed zmianą wprowadzoną z dniem 1 lipca 2015 r. (Dz.U. 2015/396 art. 1);

- na podstawie art. 85 kk i 86 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk w stanie prawnym obowiązującym przed zmianą wprowadzoną z dniem 1 lipca 2015 r. (Dz.U. 2015/396 art. 1) łączy orzeczone oskarżonemu jednostkowe kary grzywny i orzeka łączną karę grzywny w wymiarze 300 (trzystu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) zł;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok wobec W. K. utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych za instancję odwoławczą, w tym z opłaty za obie instancje, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 140/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 12 lutego 2020 r., sygn. V K 146/18,

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
# na korzyść # na niekorzyść Oskarżonego W. K.	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,	

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków

Lp. 1	Zarzut rażącej niewspółmierności kary:	
	1. rażącej surowości kary jednostkowej orzeczonej oskarżonemu za czyn III (punkt VII b wyroku) i	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny 1 i 2

	<p>kary łącznej (punkt VIII) – zarzut apelacji obrońcy;</p> <p>2. rażącej łagodności kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej za czyn z punktu III aktu oskarżenia oraz łącznej kary 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania – zarzut 2 apelacji prokuratora.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Ad. 1</p> <p>Wbrew stanowisku skarżącego Sąd I instancji w ustaleniach swoich uwzględnił wszystkie okoliczności istotne dla wymiaru kary za czyn przypisany oskarżonemu W. K. w punkcie VII b, a jednie niektórym z nich nadał niewłaściwą rangę, nadmiernie interpretując je na korzyść oskarżonego, co znalazło wyraz w nadaniu karze łącznej probacyjnego charakteru, o czym w dalszej części uzasadnienia.</p> <p>Jakkolwiek Sąd I instancji przypisał oskarżonemu w punkcie VII b popełnienie przestępstwa oszustwa w stadialnej formie pomocnictwa (kwalifikacja nie była w środkach zaskarżenia kwestionowana), to trzeba mieć na uwadze</p>		

wydatność owej pomocy, bez której przestępstwo nie mogłoby zostać zrealizowane przez głównych beneficjentów uzyskanej w jego drodze korzyści majątkowej. To zaś okoliczność dla oceny zawinienia oskarżonego istotna. Wskazać też trzeba, że ustalona przez Sąd Okręgowy świadomość oskarżonego w zakresie udzielania pomocy do przestępstwa oszustwa, obejmowała również znaczny rozmiar mienia (kwota trzykrotnie przewyższająca progową wartość mienia wielkiej wartości, określoną w art. 115 § 6 kk), do rozporządzenia którym w sposób niekorzystny pokrzywdzony podmiot został doprowadzony, co przy uwzględnieniu, że oskarżony niespełna miesiąc wcześniej na podobnych warunkach, bo w ramach pomocnictwa do oszustwa, poręczył kredyt w wysokości 60.000 zł, wskazuje na brak jakichkolwiek zahamowań przed naruszeniem norm prawa karnego dla doraźnych korzyści. I jakkolwiek oskarżony uzyskał jedynie ułamek korzyści odniesionej przez sprawców głównych, to przecież miał świadomość jej rozmiarów.

Nie sposób też pomijać przy doborze właściwej reakcji karnej, że oskarżony swoim zachowaniem zrealizował

jednocześnie znamiona przestępstwa przeciwko obrotowi gospodarczemu z art. 297 § 1 kk, osobiście przedkładając liczne nierzetelne dokumenty o istotnym znaczeniu dla uzyskania wielomilionowej pożyczki, co podwyższa zarówno stopień jego zawinienia, jak i ładunek społecznej szkodliwości czynu.

Oczekiwania skarżącego, że w takich okolicznościach oskarżonemu zostanie wymierzona minimalna kara przewidziana za przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z 294 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, są w żaden sposób nieuzasadnione.

Mając natomiast na uwadze, że o surowości kary decyduje nie jej ilościowy wymiar, ale zakres wykorzystania sankcji karnej przewidzianej za dany typ przestępstwa, kara 2 lat pozbawienia wolności, przy uwzględnieniu granic jej wymiaru od roku do 10 lat pozbawienia wolności, wobec poważnych okoliczności obciążających, w żadnej mierze nie może zostać uznana za rażąco surową, nawet przy uwzględnieniu faktu orzeczenia obok niej kary grzywny, która jawi się wręcz symboliczną i ewidentnie dostosowaną do sytuacji majątkowej

oskarżonego, a nie do rozmiarów wyrządzonej szkody.

Odwołując się do zachowania oskarżonego po przestępstwie i do jego postawy w procesie, skarżący zdaje się nie dostrzegać, że oskarżony, pomimo upływu wielu lat, nie wyraził żadnego zainteresowania naprawieniem wyrządzonej szkody, a w niespełna 3 lata po tym przestępstwie, dopuścił się kolejnego podobnego, pomagając do oszustwa na szkodę tego samego pokrzywdzonego podmiotu.

W powyższym kontekście, przy uwzględnieniu, że przedmiotem postępowania są aż trzy przestępstwa popełnione przez W. K., przekonanie skarżącego o incydentalności niniejszego występkę jest wyrazem dowolności i subiektywizmu ocen.

Jakkolwiek trudno kwestionować twierdzenie autora apelacji, że oskarżony nie miał problemów z prawem, godzi się zauważyć, że stan taki nie został odwzajemniony.

Orzeczona za przedmiotowy czyn kara 2 lat pozbawienia wolności nie pomija żadnej okoliczności łagodzącej, w tym również niekaralności

oskarżonego i jego przyznania się do winy.

Wobec oczywistej bezzasadności zarzutu rażącej surowości kary jednostkowej orzeczonej za czyn przypisany w punkcie VII b, bezprzedmiotowy stał się zarzut rażącej niewspółmierności kary łącznej, wszak tę Sąd I instancji ukształtował w oparciu o regułę całkowitej absorpcji, gdzie kontestowana kara jednostkowa stanowiła najsurowszą z łączonych kar, wyznaczając tym samym dolną granicę kary łącznej.

Ad. 2

Sąd Apelacyjny nie podziela stanowiska prokuratora, jakoby kara orzeczone oskarżonemu W. K. za czyn przypisany w punkcie VII b (zarzut III) wynikała z niedostatecznego uwzględnienia wysokiego stopnia społecznej szkodliwości czynu. Nie deprecjonując żadnej z okoliczności obciążających, do których Sąd Apelacyjny odniósł się w punkcie Ad. 1, wskazać należy, że prawidłowo ustalone przez Sąd a quo okoliczności i sposób działania oskarżonego, uprawniały do złagodzenia przyjętych ocen. Wynika to z przyjęcia działania w formie stadialnej pomocnictwa oraz faktu,

że oskarżony w istocie pełnił w przestępstwie rolę figuranta (tzw. „słupa”), który bezpośrednio odniósł z przestępstwa stosunkowo niewielką korzyść. Co zaś się tyczy prewencji ogólnej, to w kontekście roli oskarżonego, bezspornie pożądanemu kształtowaniu prawnej świadomości społeczeństwa, jak i celom prewencji szczególnej nie służyłaby surowsza w swoim wymiarze kara pozbawienia wolności w sytuacji, gdy cały mechanizm systemowych wyłączeń na szkodę (...) został faktycznie zrekonstruowany, a jego znani organom ścigania organizatorzy i beneficjenci dotychczas nie ponieśli kary. Zważywszy na fakt, że od zakończenia tego wieloletniego procederu, którego jedynie fragmentaryczne wątki, dotyczące przede wszystkim tzw. „słupów”, doczekały się oskarżenia i osądu, upłynął bardzo długo czas, nadmiernie rygorystyczne karanie owych figurantów, prowadziłyby do rozbudzenia w społeczeństwie poczucia niesprawiedliwości, wynikającego z przekonania, że odpowiedzialność ponoszą ci, których trudne zazwyczaj położenie majątkowe wykorzystano (co nie zmienia

przestępczego charakteru ich działania, ale go łagodzi), a nie ponoszą jej organizatorzy i faktyczni profitenci przestępczego procederu.

Z tych wszystkich względów, karę orzeczoną oskarżonemu W. K. za zarzucany w punkcie III czyn, w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności (obok której wymierzono również grzywnę) Sąd Apelacyjny uznał za karę sprawiedliwą i należyście uwzględniającą zarówno przesłanki jej wymiaru określone w art. 53 § 2 kk, jak i cele stawiane karze w § 1 tego przepisu.

Mając zaś na uwadze, że zarzutu rażącej surowości kary jednostkowej orzeczonej za czyn przypisany w punkcie VII b jest niezasadny, bezprzedmiotowy stał się zarzut rażącej niewspółmierności kary łącznej, wszak tę Sąd I instancji ukształtował w oparciu o regułę całkowitej absorpcji, czego skarżący prokurator nie kwestionował (w apelacji, dostrzegając wprawdzie, że odwołując się do reguły asperacji, Sąd zastosował regułę absorpcji, nie tylko nie podniesiono zarówno zarzutu, jak i nie wskazano uchybień co do reguły przyjętej za podstawę wymiaru kary łącznej, ale wprost wniesiono o podwyższenie jedynie kary jednostkowej

i o ukształtowanie kary łącznej w wysokości odpowiadającej rozmiarowi tej kary, a więc de facto o wymierzenie kary łącznej również na zasadzie pełnej absorpcji), a tylko w takim wypadku, zgodnie z art. 434 § 1 kpk możliwa byłaby ewentualna ingerencja Sądu odwoławczego w przyjętą zasadę łączenia kar jednostkowych w kierunku niekorzystnym dla oskarżonego.

Ad. 1 i 2

W odniesieniu do orzeczonej oskarżonemu kary łącznej, której wymiar skarżący zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, niezasadnie kwestionowali, Sąd Apelacyjny podzielił zarzut apelacji prokuratora podnoszący nadanie tej karze probacyjnego charakteru.

Jednocześnie, jak wskazano w punkcie Ad. 2, przy braku zarzutu dotyczącego zastosowanej przez Sąd I instancji reguły absorpcji przy wymiarze kary łącznej, kara ta musi odpowiadać wymiarowi najwyższej z orzeczonych kar jednostkowych.

W szczególności rację ma skarżący prokurator, że kara łączna odzwierciedlać ma reakcję karną na trzy przestępstwa, popełnione – wbrew błędnemu wnioskowi Sądu I instancji, wywiedzionemu

z prawidłowych ustaleń faktycznych – w znacznej rozpiętości czasowej, wszak na przestrzeni 3 lat, gdzie chronologicznie ostatnie z przestępstw, dzieli od drugiego 2 lata i 10 miesięcy. Jakkolwiek, wobec kształtu apelacji wniesionej na niekorzyść oskarżonego, musi to pozostać bez wpływu na przyjętą w zaskarżonym wyroku regułę wymiaru kary łącznej, to jednak nie jest obojętne dla charakteru orzeczonej kary łącznej, wszak świadczy o ugruntowanej skłonności sprawcy do przestępstwa, nie pozwalając uznać jego przestępczych zachowań za incydentalne, wynikające z chwilowego zachwiania postawy.

Rację ma też prokurator, że kara łączna jest w tym wypadku podsumowaniem przestępstw, w których wyłudzone kolejno pożyczki w wysokości 60.000 zł, 3.100.000 zł oraz kredyt w kwocie 1.000.000 zł.

Zgodzić trzeba się z prokuratorem i w tym, że poczytana przez Sąd I instancji znaczna odległość czasowa od popełnienia przestępstw, nie może stanowić istotnej okoliczności łagodzącej w sytuacji, gdy na przestrzeni odpowiednio 11 oraz 8 lat od kolejnych czynów,

oskarżony nie wykazał żadnego zainteresowania choćby ułamkowym naprawieniem szkody. To zaś nakazuje również deklarowaną skruchę pozycjonować jedynie w sferze werbalnej i traktować jako obliczoną na złagodzenie konsekwencji karnych, niż stanowiącą wyraz rzeczywistych wyrzutów sumienia.

Jakkolwiek główny ciężar odpowiedzialności za rozwinięty na szeroką skalę oszukańczy proceder, który finalnie doprowadził do likwidacji (...), ponoszą jego organizatorzy, to powodzenie ich przestępczych zamiarów uzależnione było od takich osób, jak oskarżony, które dla osiągnięcia - bez ekwiwalentnego wysiłku - doraźnych, niewielkich korzyści majątkowych, decydowały się na przestępcze zachowania, które organizatorom zapewniały znaczące profity, wyrządzając jednocześnie pokrzywdzonemu podmiotowi poważne szkody.

Fakt, że owej wydatnej pomocy do realizacji przez sprawców bezpośrednich znamion przestępstwa oszustwa polegającego na wyłudzeniu środków przy posłużeniu się nierzetelnymi dokumentami, oskarżony

W. K. dopuścił się trzykrotnie, że każdorazowo były to duże kwoty, przy czym dwukrotnie mienie znacznej wartości (w tym wielkiej), że powrócił do przestępczego procederu po blisko 3 latach, że nie podjął żadnych starań o naprawienie szkody, a na rozprawie wprost wykazał brak zainteresowania tą kwestią, nie pozwala na warunkowe zawieszenia wykonania orzeczonej kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności. Dokonana rekonstrukcja kolejnych zachowań oskarżonego, przy eskalacji ich negatywnych aspektów (wyższe kolejne kwoty wyłudzeń, po poręczeniu pierwszej pożyczki, oskarżony kolejne zaciągał na siebie, przedstawiając nierzetelne, a w istocie fałszywe dokumenty dotyczące jego sytuacji materialnej i decydujące dla oceny zdolności kredytowej) prowadzi do wniosku, że oskarżony karę probacyjną poczytałby za bezkarność, przez co nie spełniłaby ona stawianych karze celów tak w zakresie indywidualnego oddziaływania, jak i ze względu na potrzeby kształtowania prawnej świadomości społeczeństwa.

Wniosek

<p>1. o zmianę wyroku i wymiarzenie oskarżonemu za czyn III kary jednostkowej 1 roku pozbawienia wolności oraz kary łącznej przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania - apelacja obrońcy;</p> <p>2. o zmianę wyroku poprzez wymiarzenie W. K. kary za czyn III z aktu oskarżenia kary 3 lat pozbawienia wolności obok 200 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu stawki na 20 złotych oraz kary łącznej w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności obok kary łącznej 300 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu stawki na 20 złotych – apelacja prokuratora.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny 2</p> <p># niezasadny 1</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Ad. 1</p> <p>Wniosek jest niezasadny wobec nie podzielenia zarzutu podniesionego w apelacji obrońcy oskarżonego, z przyczyn wyżej wskazanych.</p> <p>Ad. 2</p>		

<p>Wniosek zasadny w zakresie w jakim prokurator wnosi o orzeczenie kary łącznej pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania i niezasadny co do postulatu podwyższenia kary jednostkowej za przestępstwo zarzucane w punkcie III. Powody wskazano wyżej, odnosząc się do zarzutów.</p>			
<p>Lp. 2</p>	<p>Zarzut obrazy przepisów prawa materialnego</p>		
	<p>Obrazy art. 4 § 1 kk poprzez wskazanie jako podstawy prawnej przy orzeczeniu kary łącznej art. 85 § 1 i 2 kk i art. 86 § 1 kk przy jednoczesnym zastosowaniu na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, gdy przed 1 lipca 2015 r. podstawa do orzeczenia kary łącznej był przepis art. 85 kk, co skutkowało orzeczeniem o karze według dwóch porządków prawnych.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Jakkolwiek słuszność ma skarżący, że stosując w myśl art. 4 § 1 kk stan prawny sprzed dnia 1 lipca</p>			

2015 r., należało powołać przepis art. 85 kk, wszak dopiero na skutek zmian wprowadzonych ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2015/396 art. 1), art. 85 kk otrzymał § 1 i 2, to wydaje się że kontestowany zapis stanowi raczej wynik omyłki pisarskiej, niż zamierzony zabieg.

Sąd I instancji słusznie przyjął, że ustawa karna w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015 r. określała względniejszy dla oskarżonego stan prawny, przewidując chociażby w art. 69 § 1 kk możliwość warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, której górna granica nie przekracza 2 lat, podczas, gdy aktualnie nie może ona przekroczyć roku i ów względniejszy stan prawny w istocie zastosował. Pomimo zatem wskazanie błędnej podstawy orzeczenia kary łącznej, orzeczenie odpowiada prawu, co takiego uchybienia nie czyni podstawą odwoławczą (art. 438 pkt 1a kpk). Niemniej obowiązkiem Sądu było powołanie w podstawie prawnej orzeczenia o karze łącznej również art. 4 § 1 kk, czego zabrakło.

Pomimo, iż Sąd Apelacyjny uchylił orzeczenie warunkowo zawieszające wykonanie wobec oskarżonego łącznej kary 2 lat pozbawienia wolności, uznając, niezależnie od stanu prawnego, że oskarżony powinien ją wykonać, to nadal wskazany w zaskarżonym wyroku stan prawny jawi się co do zasady korzystniejszym dla sprawcy, przy czym również i z tego powodu, że obowiązujący wówczas art. 152 § 1 kkw, dopuszczał możliwość warunkowego zawieszenia, na zasadach określonych w art. 69-75 kk, wykonania kary pozbawienia wolności nie przekraczającej 2 lat, jeżeli odroczenie jej wykonania trwało przez okres co najmniej jednego roku.

Zasięg art. 4 § 1 kk nie ogranicza się natomiast wyłącznie do przepisów Kodeksu karnego, a oceniając, która ustawa jest względniejsza dla sprawcy, należy uwzględnić wszystkie konsekwencje jego skazania.

W orzecznictwie i doktrynie ugruntowane jest stanowisko, że „zakres zastosowania reguły z art. 4 § 1 k.k. obejmuje nie tylko zmianę formalnie rozumianej ustawy karnej, ale wszelkich regulacji prawnych mających znaczenie dla

odpowiedzialności karnej sprawcy, a więc przepisów dotyczących czynu zabronionego, grożących za jego popełnienie kar, dyrektyw ich wymiaru, zasad odpowiedzialności, innych prawno-karnych konsekwencji popełnienia czynu zabronionego, recydywy, wymiaru kary łącznej, amnestii czy zatarcia skazania" (W. Wróbel: Zmiana normatywna i zasady intertemporalne w prawie karnym, Kraków 2003, Rozdział VI, pkt 7, ppkt 7.1). Wynika stąd, że reguły intertemporalne określone w art. 4 § 1 kk mają zastosowanie również do uregulowań zawartych w art. 152 § 1 kkw, w szczególności, że przewidziane w tym trybie warunkowe zawieszenie wykonania kary jest instytucją o charakterze materialnoprawnym, pomimo jej uregulowania przepisami zamieszczonymi w Kodeksie karnym wykonawczym, co nie pozwala na jej wyłączenie spod działania znanej reguły lex posterior derogat legi priori – prawo surowsze nie działa wstecz (vide: postanowienia SN: z dnia 19 stycznia 2017 r., I KZP 13/16, OSNKW 2017/2/9; z dnia 14 czerwca 2018 r., II KK 290/18, LEX nr 2508520; z dnia 21 marca

<p>2017 r., III KK 415/16, LEX nr 2258026).</p> <p>Późniejszy stan prawny, nie stwarzałyby oskarżonemu nawet potencjalnej możliwości skorzystania z omawianej instytucji materialnoprawnej, bez względu na przebieg postępowania wykonawczego.</p> <p>Niemniej kara łączna na podstawie przepisów obowiązujących poprzednio mogła być orzeczona w odniesieniu do kar jednostkowych orzeczonych również na podstawie przepisów dawnych, a co za tym idzie, Sąd Apelacyjny przyjął tożsamy porządek prawny w odniesieniu do wszystkich czynów stanowiących przedmiot skazania W. K. i orzekł karę łączną według reguł obowiązujących przed 1 lipca 2015 r., jako względniejszych dla oskarżonego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O wskazanie jako podstawy prawnej orzeczenia kary łącznej pozbawienia wolności i grzywny art. 85 kk w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r. i art. 86 § 1 kk przy uwzględnieniu art. 4 § 1 kk.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za</p>		

zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Z przyczyn wskazanych w punkcie Lp. 2.		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	Nieuzasadnione zróżnicowanie w zaskarżonym wyroku wysokości stawki dziennej kar grzywny orzeczonych za czyn przypisany w punkcie VII a na kwotę 10 złotych, a w punktach VII b i VII c na kwoty po 20 złotych, co skutkowało obniżeniem przez Sąd Apelacyjny, po uprzednim uchyleniu orzeczenia o łącznej karze grzywny, wysokości stawki dziennej kar grzywny orzeczonych w punkcie VII w podpunktach b i c do kwoty 10 złotych oraz koniecznością orzeczenia kary łącznej grzywny z uwzględnieniem zmienionej wysokości stawek dziennych.
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
<p>Przepisy procedury karnej obligują Sąd odwoławczy do reformacyjnego orzekania na korzyść oskarżonego niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów w razie rażącej niesprawiedliwości wyroku (art. 440 kpk), która może przejawiać się również błędnym ustaleniem faktycznym przyjętym za jego podstawę i mogącym mieć wpływ na treść orzeczenia, czy to w zakresie winy, czy – jak w tym przypadku – kary.</p> <p>Wobec bezspornej w orzecznictwie zasady, iż wysokość stawki dziennej określa się z uwzględnieniem potencjału ekonomicznego sprawcy na dzień wydania wyroku, za z gruntu błędne należy uznać zróżnicowanie stawek dziennych kar grzywien orzeczonych oskarżonemu w tym wyroku za poszczególne przestępstwa. Oczywiście jest wszak, że w czasie wyrokowania jego sytuacja majątkowa i możliwości finansowe były jednorakie, a skoro Sąd Okręgowy ustalił je w punkcie VII a zaskarżonego wyroku, jako uzasadniające ustalenie stawki dziennej grzywny na minimalnym poziomie 10 zł, to – przy braku podniesionych w tym zakresie zarzutu i uchybień na niekorzyść oskarżonego – należało przyjąć</p>	

<p>tożsamą jej wysokość w odniesieniu do finansowych kar orzeczonych w punktach VII b i c.</p> <p>Żadne bowiem racjonalne przesłanki nie uzasadniają zróżnicowania w jednym wyroku wysokości stawek dziennych kar grzywny, orzeczonych za odrębne przestępstwa jednostkowe, skoro wysokość stawki zależna jest od warunków i właściwości osobistych sprawcy, stanu jego majątku oraz możliwości zarobkowych, które w dacie wyrokowania pozostają niezmiennie.</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p><i>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i></p>	
<p>1.</p>	Przedmiot utrzymania w mocy
<p><u>W zakresie nieobjętym korektą, zaskarżony wyrok wobec W. K. utrzymano w mocy.</u></p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Nie znajdując innych, niż wyżej wskazane przesłanek do zmiany wyroku, jak również nie stwierdzając podstaw do jego uchylecia.</p>	
<p><i>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</i></p>	
<p>1.</p>	Przedmiot i zakres zmiany
<p>1. Uchylono zawarte w punkcie IX orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wykonania łącznej kary pozbawienia wolności;</p> <p>2. uchylono zawarte w punkcie VIII orzeczenie o karze łącznej grzywny;</p> <p>3. za podstawę skazania i wymiaru kary za czyny przypisane oskarżonemu w punkcie VII w podpunktach a, b i c, przyjęto na podstawie art. 4 § 1 kk, wskazane tam przepisy kodeksu karnego w stanie prawnym obowiązującym przed zmianą wprowadzoną z dniem 1 lipca 2015 r. (Dz.U. 2015/396 art. 1);</p>	

<p>4. obniżono wysokość stawki dziennej kar grzywny orzeczonych w punkcie VII w podpunktach b i c do kwoty 10 złotych;</p> <p>5. w punkcie VIII za podstawę orzeczenia kary łącznej pozbawienia wolności przyjęto na podstawie art. 4 § 1 kk, przepisy art. 85 kk i art. 86 § 1 kk w stanie prawnym obowiązującym przed zmianą wprowadzoną z dniem 1 lipca 2015 r. (Dz.U. 2015/396 art. 1);</p> <p>6. na podstawie art. 85 kk i 86 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk w stanie prawnym obowiązującym przed zmianą wprowadzoną z dniem 1 lipca 2015 r. (Dz.U. 2015/396 art. 1) połączono orzeczone oskarżonemu jednostkowe kary grzywny i orzeczono łączną karę grzywny w wymiarze 300 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Ad. 1-5 – z przyczyn wskazanych w punktach poprzedzających.</p> <p>Ad. 6 – przyjmując tożsamy stan prawny, Sąd Apelacyjny łącząc orzeczone oskarżonemu kary grzywny w tożsamy sposób, jak w zaskarżonym wyroku, ustalił stawkę dzienną na kwotę 10 złotych, adekwatnie do wskazanej wyżej zmiany stawek jednostkowych kar grzywny.</p>	

<p><u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u></p>		
<p><u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</u></p>		
<p>1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>
<p>Zwięźle o powodach uchylecia</p>		
<p>2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>

Zwiężle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III.	Sąd Apelacyjny zwolnił oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych za instancję odwoławczą, w tym z opłaty za obie instancje, obciążając wydatkami Skarb Państwa, mając na uwadze charakter i rozmiar orzeczonej kary, jak również sytuację majątkową oskarżonego, który zarobkuje jedynie „dorywczo”, jako pracownik budowlany, osiągając dochody na poziomie około 1500 zł miesięcznie.

7. PODPIS

Ewa Leszczyńska-Furtak Zbigniew Kapiński Paweł Dobosz

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Kara jednostkowa pozbawienia wolności za czyn przypisany w punkcie VIIb oraz kara łączna pozbawienia wolności.		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	# Zmiana

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Kara jednostkowa pozbawienia wolności za czyn przypisany w punkcie VIIb oraz kara łączna pozbawienia wolności.		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana